

Кіоск

Автор:

Андрій Легейда

Кіоск

Андрій Легейда

Маленьке курортне містечко. Життя начебто зупинилося в своєму перебігу і ніяких особливих проривів очікувати не доводиться. Але і в цьому тихому болоті завжди розгортаються свої драми і комедії. Ця п'еса про людей, любов, філософію та маленькі чудеса ...

Андрій Легейда

Кіоск

Наш час. Рання осінь.

Основні дійові особи:

Михайло Борисович, кіоскер
Тетяна, молода дівчина

Антон, її чоловік

Леон Якович, відпочиваючий з Одеси
Петрівна, місцевий фотограф

Арчібальд Клавдієвич, невідомий чоловік з охороною

Олена Степанівна, відпочиваюча з Полтави

Антоніна

Отець Микола, настоятель Храму

Роза, циганка Марина, продавчиня сувенірів

Тітка Бандура, поштарка

АКТ 1

Михайло Борисович (заходить до кіоску, бурчить та готується до відкриття): Вже десять років ходжу до цього місця, а жодного разу не куштував цієї лікувальної субстанції з бювету. Невже хтось із багатьох людей, що ідуть сюди, справді вважають, що три стакана цієї рідини вдень значно поліпшують їх здоров'я та подовжують життя. Я кожного дня її з під крана літрами вживаю, мало того, борщ та картоплю на ній варю. Той що. Якби вони побачили мою медичну картку, половина з них дуже сильно б здивувалась. А інша половина, звичайно, знайшла б десятки застережень та важливих відмінностей у своєму організмі, що допомагають виключно йому відчувати значний прогрес під час вливання туди цієї дурнопахнущої хімічної суміші. Мабуть правду казав покійний головний лікар нашої амбулаторії: «Ніщо не виліковує хворобу так швидко й гарантовано, як наша віра у професіональних лікарів та чудодійні пігулки».

Михайло Борисович: Вітаю вас, шановна Антоніна Петрівно, з новим днем та початком нелегкої справи полювання за грошима.

(Кіоскер підмітає підлогу навколо кіоску, вивішую цілу купу яскравих журналів, заходить до кіоску та перевертає табличку з написом «відчинено». Біля кіоску з'являється фотограф з кількома різними засобами для урізноманітнення фотографічних образів – шляпи, окуляри, папуга, стійка з малюнком та розрізом «для обличчя»).

Антоніна Петрівна: Й Вам бажаю здоров'я, пане Михайле. Щось останні дні полювання не дуже якое. Або звір ляканий став, або розвиток технологій все сильніше давить реальних художників. Тепер у кожного в мобільному є фотоапарат й він вважає себе спадкоємцем таланту Леонардо. Потім, правда, коли розгляне свої творіння вдома, дуже дивується... Чи насправді я така товста, як на цьому знімку?? А в тебе тут вже три підборіддя, хоча на попередньому відпочинку, рік тому, їх було усього два....

Це вже не кажучи про криві обличчя, заплющені очі й пробігаючого повз фотомодель гавкаючого бездомного собаки... Й мало хто з них наступного разу підійде до мене, та й скаже... Антоніна, я буду дуже вдячний, якщо ви зробите неповторний художній образ для мене та моєї дружини... Цицьки Вам! Вони знов будуть клацать цим телефоном, вважаючи, що попереднього разу була просто досадна помилка, а не повна відсутність будь-якого смаку та первинних навичків фотографування.

Михайло Борисович: Як це все знайоме. Я живу в цьому місті з самого народження, й покидав його тільки три рази – коли йшов в армію, коли мене молодого та нетверезого помилково відвезли не до моєї хати та коли я іздив у відрядження до Ленінграду.... Вже тоді я почав підозрювати, що людство набагато сильніше оцінює свої власні можливості, ніж це встановлене природою та Твірцем. Сидиш ти, приміром, за столом з друзями. Третій тост, п'ятий, шостий... Відчуваєш, що сили ще є, але не так вже їх і багато... І ось за дев'ятою чаркою у тебе в голові починається реальна ділема – пити чи вже досить. Ти починаєш швиденько міркувати... Третього дня я випив дванадцять чарок й зміг самотужки добратися додому. А зараз тільки дев'ята. Але... Знов те але... У Миколи чарки були менші за ці та він, починаючи з четвертої, вже почав економити та недоливав кожному по третині... Тому його дванадцять, як тут дев'ять. Тож після цієї чарки я ще зможу самотужки дістатися хати. П» ю!...

І що Ви думаєте. Я теж вважав себе логіком та мудрою людиною. До цього моменту. Адже прокинувшись наступного дня у невідомій оселі в іншому місті зрозумів, що мої розрахунки виявилися трохи хибними й та чарка була вже лишньою...

Антоніна Петрівна: Молодість молодість.... Я так інколи хотіла б скинути років двадцять-тридцять, та знову одягти свою найкрасивішу сукню, високі підбори й побігти на зустріч до свого коханого... Ех, Коля Коля.... Чи тоді вже був не Коля... Ні, якщо я бігла на підборах, то тоді в нашому місті ще був асфальт... Значить це був не Коля, а Вітя. Який же він був красень... Він завжди подавав мені руку, одягав на плечі свій піджак та шепотів на вухо усілякі приємні слова. Одного разу він подарував мені квіти й сказав, що його життя не має сенсу без моїх очей та чарівної усмішки... І ось, коли я накрила стіл, зробила зачіску й з нетерпінням чекала його у себе, до мене занесли якогось п»яного чоловіка та зі словами «Мамаша, приймайте..» виграли його на софу. Звичайно, побачивши це Вітя зник з мого життя й став передовим комбайнером... Дякую тобі Боже, що вирішив так, бо я з дитинства не могла терпіти усіляких передовиків та стаханівців... До речі, а ось тим бовдуром, якого поклали на мою софу, були не Ви?

Михайло Борисович: Я так швидко втік з того дому, що нічого не встиг запам'ятати... Ні обличчя хазяйки, ні меблі, ні, навіть, кольори гардин...

Антоніна Петрівна: Всі ви чоловіки однакові. Вам би тільки швидше та швидше... А навколишній світ, а побалакати, а вибачитися за свої та чужі гріхи...

Михайло Борисович: Мабуть у будь-яких видів стосунків є свій час. Немовлятами ми пізнаємо світ та дивуємося навколишньому середовищу, дітьми ми мріємо, молодими – кохаємось, у середньому віці лаємо керівництво держави, а на пенсії копимо гроши для дітей та онуків, спілкуємось з іншими пенсіонерами та знову дивуємося красі навколишнього середовища. Що ми з вами зараз і робимо. Життя кругле... З чого почалося, тим і закінчиться. Правда, треба тільки вибрати правильний напрямок руху... А то йти по колу в протилежну сторону не дуже приємна справа.

Антоніна Петрівна: Головне в нашому віці взагалі кудись йти... Й бажано не в напрямку крематорію або лікарні... Там, до речі, теж постійні черги під загально прийнятою назвою «жива черга»... «жива!!!»....Добре словосполучення, особливо у черзі до хірурга. Хоча, задля правдивості, маю відзначити, що 80 відсотків цієї

пенсійної черги вже не дуже відповідають встановленим нормам щодо терміну «живий».

(в цей час до кіоску підходить перший потенційний покупець)

Леон Якович: Доброго дня, шановний Михайло Борисович. Вирішив завітати до Вас після другого келиха цілющої водиці. Вчорашній кросворд, що я у вас придбав, виявився не дуже цікавим. Кілька імен видатних корейських поетів та найпопулярніший вид інфузорій не дали мені змоги дійти до фіналу. Треба буде сьогодні взяти щось простіше, бо дуже хочеться відчувати себе справжнім інтелектуалом. Чим зможете порадувати мене?

Михайло Борисович: Ви, як відпочиваючий зі стажем, вже мабуть повністю вивчили наш не дуже широкий асортимент. Залишились тільки загадки для малечі та ребуси для жінок. Скажу Вам, як ветеран «Союздруку», скільки не намагався ці ребуси відгадати, ніколи не збагнув логіки їх модератора.

Леон Якович: Як я вас розумію. Моя дружина, Роза Семенівна, за тиждень перед моїм від'їздом почала складати мені список подарунків, які я маю привезти з відпочинку. Кожний раз, коли перечитую цей маніфест, я дивуюся, як швидко зростає кількість наших родичів та знайомих. З мого останнього лікування я привіз чотири магніти, п'ять наборів місцевих трав'яних чаїв, три пакунки сушених грибів, шкарпетки із собачої шерсті та дві трилітрових банки цілющої води з бювету. На мої зауваження, що вода має бути випита протягом 10 хвилин з часу її під'йому на поверхню, моя Розочка відповіла дуже щиро та розумно. Вона сказала: «Льоня, це замовлення зробила нам сусідка з першого поверху. Коли вона вип'є цю субстанцію й не отримає бажаного покращення здоров'я, вона перестане нам заздрити й не буде більше на кожному куті кричати, що у цих Розенбергів грошей кури не клюють й вони можуть собі дозволити кожний рік турбуватись про свій шлунок на дорогих курортах. Хай краще тихесенько радіє, що ми витрачаємо кошти безглуздо й наш організм не отримує належної підтримки. І нам тихіше, і їй бальзам». Хоча, мушу зауважити, ніхто з наших родичів ніколи нам не привіз навіть сувенірної листівки. Ні, мабуть помиляюсь. Одного разу наш племінник привіз декілька цукерок та одноразові тряпичні

окуляри для сну, що роздавали безкоштовно у літаку.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/legeyda_andr-y/k-osk

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)